

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN
te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT
binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per
drukregel.

TONGEREN, DEN 5 OCTOBER.

Het is eene gewoonte geworden bij de doktrinaires, het onderwijs aan te randen, dat door geestelijken gegeven wordt, en het wordt dagelijks meer en meer waarheid, dat zekere liberalen geen vertrouwen hebben dan juist in dat onderwijs.

Zoo zegt het *Vlaamsche Land* daarom (rent het volgende :

« Wat nog verdient aangestipt te worden, is, dat terwijl die aanrandingen namens het liberalisme plaats hebben, zeer vele liberalen hunne kinderen in katholieke kollegiën en kostscholen plaatsen.

De dochter van een der oud opstellers van het *Journal de Liege*, nu liberale gedeputeerde, is religieuse in het klooster van het H. Hart, en geeft in die hoedanigheid les aan dochters van andere liberalen. Een der tegenwoordige opstellers van gemeld blad plaatst zijnen zoon in een onzer kleine seminariën, en de verstandigste zijner vrienden, tot de familie Orban toe, achten zich gelukkig de Jesuiten zich te zien gelasten met de opvoeding hunner kinderen.

Te Gent is het gelegen gelijk te Luik; een oud liberale gedeputeerde zond zijnen zoon naar de katholieke universiteit van Leuven, en in den gentschen gemeente raad zijn er liberalen die hunne dochters in kloosters doen onderwijzen. Deze feiten alleen bewijzen de ongegrondheid en de onrechtvaardigheid der aanvallen, tegen het katholiek onderwijs gericht. »

Men is het algemeen eens om te erkennen, dat het gouvernement de grootste toegewendheid toont jegens zijne tegenstrevers.

De kwestien, die de voorziening der gouverneurs in zake van kiezingen verwekt hebben, zijn bijna alle ten voordeele der doctrinaires opgelost geworden.

De volledige vernieuwing der gemeentecolleges, die den 1 juli laatst plaats had, bood het ministerie eene eenige gelegenheid aan, wij zullen niet zeggen, om zijnen haat te voldoen of zijne aanhangers te begunstigen, maar om het evenwicht in de gemeentebesturen te herstellen, en in eene billijke maat de macht te gebruiken ten gunste zijner politieke vrienden. Heeft het kabinet dit gedaan? Neen, op geenerlei wijze!

Zich plaatsende boven de partijaanmerkingen, willende zich conservateur toonen tot in den letterlijken zin des woords, heeft het de

oudschepenencolleges, overal waar zij konden behouden worden, gehandhaafd.

Op geen tijdstip zijn de veranderingen min zeldzaam, noch de uitsluitingen min talrijk geweest, tot zoo verre dat de organen van het liberalisme zelf, in verscheidene omstandigheden, tegen hunnen dank, hulde bewezen hebben aan den geest van gematigdheid, die het gouvernement bezielt.

Hebben wij, nog onlangs, gedurende de feesten van Gent, het ministerie, op zestien decoratiën, er niet elf zien vergunnen aan doctrinaires, terwijl het er maar vijf aan zijne politieke vrienden verleende?

Al deze vergunningen moesten, schijnt het, ten minste voor het oogenblik, de vijandelijkheden tegen het kabinet doen zwijgen. Maar zij hebben een gansch ander uitwerkseel gehad. Nooit hebben de doctrinaires zich zoo aanmatigend noch zoo onbeschoft getoond als sedert het bewind hen tracht te voldoen.

Anderen denken, dat in tegenwoordigheid van deze houding onzer tegenstrevers, het kabinet goed zou doen, te verzoeken aan proeven van verzoening die, verre van hun doel te bereiken, geen ander uitwerkseel zullen hebben dan het gouvernement en zijne politieke vrienden te benadeelen.

(*Courrier de la Meuse.*)

Militarisme.

Men bericht uit Brussel, dat de militaire kwestie in den loop van den aanstaanden Kamerzitting voor den dag zal komen.

De rozen zijn in het doctrinair kamp reeds verdeeld.

De heeren Frère, Rogier, Pirmez, Van Humbeek, Orts en andere groote doctrinaires, die altijd een oog naar den kant van 't hof gedraaid hebben, zullen eene dubbele rol te spelen hebben.

Zij moeten het zevende ministerie, dat militarist is, van het hoofd tot de teenen, tot vriend houden, en van den anderen kant den voet dwars zetten aan de ontwerpen, welke de heer Malou nog altijd naar de Kamer schijnt te willen dragen....

Hij is zoo inschikkelijk, de heer Malou... voor het zevende ministerie.

Aan de rechter- en linkerzijde zullen er prikken zijn, die het ontwerp willen ondersteunen: aan hoogerhand is men gunstig aan het ontwerp, dat is de verplichtende dienst, en van dat oogenblik *inclinez vous, seigneurs*. Maar het ontwerp moet en zal vallen.

hem onder het bereik van mijn geweer had! Als ik konde? »

Hij werd gestoord door het woedend gebelaf zijner honden, die oensklaps een versch spoor hadden ontdekt, want zij blaften allen zonder ophouden. Spoedig kon hij bemerken, dat het stuk wild een reebok of een hert was. Daar hij een uitstekend jager was en volmaakt alle wegen en paden van het woud kende, begaf hij zich naar eene plaats, waar het vervolgde dier gewoonlijk voorbijging. De jacht ging regelmatig, het gebelaf der honden naderde en weldra bemerkte Raoul van verre den reebok, die het kreupelhout doorliep; hij wilde een paar minuten wachten om op hem te schieten. Maar het scheen, dat dien dag alles samenliep om hem te verbitteren; het dier, in plaats van de gewone wegen te volgen, keerde terug en liet zich gedurende twee uren in dezelfde ruimte vervolgen. Raoul ongeduldig geworden, veranderde ieder oogenblik van plaats, hopen de het te ontmoeten, maar op het oogenblik, waarop hij zijn geweer schouderde veranderde de reebok zijne richting en verdween.

« Ik moet hem toch hebben, » riep hij spijtig uit.

Eindelijk ging hij zich plaatsen op eenigen afstand van eene kleine open plek, waar hij meende dat de reebok moest voorbijkomen. Inderdaad scheen de jacht zich naar dien kant te richten. Weldra bemerkte hij door de struiken heen, de rosachtige huid van het verschrikte dier, dat de vlucht nam voor het hondengeblaf en recht in de opene plaats aanliep. Door den stam van een eikenboom verborgen, wachtte Raoul met aangelegd geweer, op de plaats mikkende waar de reebok zich geheel moest vertoonen.

Eensklaps bemerkte hij tegenover hem en op bijna honderd schreden afstand, een hoofd, dat

Tongeren, den 4 oktober 1872.

Mijnheer de Postrijder,

Ik zie wel dat het tijd is dat de oude Tongenaar weder te voorschijn komt, want sedert dat hij zich het ding niet meer moet, draait alles het onderste boven.

De oude tongersche kiezers zijn van de wijs afgeraakt; in die goede katholieke stad Tongeren hebben de liberalen de bovenhand gekregen en men is bezig met ons eenen spijkeldernieuwen burgemeester te bakken die alle oude misbruiken van kerk en godsdienst zal afschaffen en het helder licht der liberalerij en der geuzerij in Tongeren zal doen blinken.

Alles goed nagedacht, dan weet ik niet of ik daarover erg moet klagen. Het is misschien goed dat de liberalerij eens aan het roer come om de oogen te openen van zoo menige onnoozele schapen die zonder er kwaad in te vinden hunne stem aan de liberale kandidaten geven.

Om heden door een eerste voorbeeld te bewijzen waar onze liberaaljes heen willen, moet ik aan mijne goede medeburgers eens verhalen wat er dezer dagen te Antwerpen voorviel.

De Antwerpsche liberalen hebben dan de overwinning behaald in de kiezing van den 1^{en} juli. Die antwerpsche jongens vinden dat het woord liberaal niet meer moet gebruikt worden en dat de liberalen zich niet meer anders dan *Geuzen* moeten noemen, om aan het gansch land te bewijzen dat hun doel gezinszins verschilt met de strekkingen der Geuzen van de zestiende eeuw.

Om hunne overwinning te vieren, hebben zij zaterdag 21 september een groot gastmaal gehouden, waar alle geuzen van het land op uitgenoodigd waren. Die dag was een quater-temper dag; daarom precies hadden de Geuzen hem uitgekozen, niet alleen om hulde te bewijzen aan Nantje Van der Taelen, den oversten der Geuzen, maar ook om een publiek bewijs te geven van hunne geuzengevoelens, door op dien dag vleesch te gaan vreten.

De Geuzen van Tongeren waren er heel natuurlijk ook tegenwoordig. Men telde er eene halve dozijn Tongenaren, onder anderen M. den majoor Hardy M. H. Herckenrode en dien eenvoudigen heer Peter Licops.

Kiezers van Tongeren, is dat nu niet eene schande? Toen die mannen over eenige weken uwe stemmen gingen vragen, toen wachten zij zich wel van u te zeggen dat zij met de Geuzen van Antwerpen gingen samen spannen. Toen waren zij de onnoozelste

boven de struiken uitstak, vervolgens den loop van een geweer, die even als de zijne op de open plek was gericht. Hij zag nieuwsgierig en toornig rond.

Het was Carl.

Eene stuiptrekkende siddering doorliep al zijne ledematen; zijn oog begon van toorn te schitteren en hij legde op zijnen vijand aan.

Zij waren bij toeval zoodanig geplaatst, dat de open plek zich juist tusschen hen bevond en dat de loop van hunner geweren, naar dien kant gericht, bijna eene rechte lijn vormden.

Na een oogenblik van angstige aarzeling liet Raoul verschrikt over zijne eigene beweging, het geweer zakken en hield het gezicht op de open plek. De reebok kwam van dien kant, maar met duizend omwegen, om de honden van het spoor te brengen. Deze omstandigheid gaf aan den ongelukkige den tijd om zich op te vinden. Het hoofd aan den kolf van zijn geweer gebogen, ten proef aan eene koortsachtige ontroering, wendde zijn oog zich beurtelings op de open plek en op Carl, voor wien hij onzichtbaar was. Zijn bloed, dat kookte, steeg naar zijn voorhoofd en verblindde hem; zijne hand beefde, hij gevoelde, dat hij zou mischieten.

Op dit oogenblik kwam de reebok in de open plek, Raoul zag hem onder schot, hij was op het punt om te schieten, toen er tegenover hem een schot afging dat den reebok trof, die gewond nederviel.

Het was Carl, die geschoten had.

Raoul sidderde. Verbitterd mikte hij nog steeds op het dier. Zijn hart klopte hoorbaar. Eindelijk buiten zich zelve, sloot hij de oogen en met eene onmerkbaar beweging den loop van zijn geweer ophoefende, drukte zijn bevonden vinger den haan.

schapjes van de wereld Maar nu dat zij gekozen zijn, trekken zij naar Antwerpen toe om op eenen quatertemper dag te gaan vleesch eten en de godslasterende redevoeringen der Geuzen te gaan bijwonen.

Weet men wel wat de Geuzen der zestiende eeuw waren? Het is gemakkelijk zeggen dat het de vrienden der vrijheid waren. Die helden plunderden de eigendommen en vermoordden de priesters. In de redevoeringen die op het geuzenbanket uitgesproken werden is herhaaldelijk gezegd geworden dat de Geuzen van 1872 de opvolgers moeten zijn der geuzen van 1572 en deze verklaring is driftig toegejuicht geworden, zonder dat een enkel woord van protestatie gehoord werd!

En aan zulk feest gaan deel nemen drie heeren die in de laatste kiezingen, heel nederig de stemmen der tongersche burgers gingen vragen!

Het is tijd, Mijnheer de Postrijder, dat die verneukerij ophoude en dat men eens voor goed het masker aftrekke van het gezicht dezer kwakzalvers. Het is goed dat de burgers van Tongeren eens kennis maken met die hypocrieten die te Tongeren naar de mis gaan en te Antwerpen de ongoudsdiensigste strekkingen der Geuzerij gaan ondersteunen en aanmoedigen.

Hetgeen verleden week te Antwerpen gebeurd is, bewijst op nieuw hoezeer de Postrijder gelijk had toen hij aan de kiezers voorhield dat de liberalen van Tongeren, niet beter zijn dan die van elke andere plaats, ofschoon zij behendig aan den geringen man hunne strekkingen verbergen.

Een oude Tongenaar.

Werkstaking.

Gisteren morgen heerschte er te Luik een zekere verslagenheid, bij het vernemen dat er in de koolmijn *Sainte-Marguarite* eene werkstaking was uitgebroken; doch de geruchten waren gelukkig overdeven.

Ziehier de inlichtingen, welke wij vernomen hebben:

Eergisteren namiddag verlieten de laders en trekkers uit de koolmijn *L'Aumônier* het werk om toen te gisteren morgen terug wamen, deden zij aan den bestuurder der mijn weten, dat zij verlangden betaald te worden, alsof zij den ganschen dag hadden gewerkt.

Deze eisich werd niet aangenomen en de werklieden, bij welke zich nog andere aansloten — welke van de gelegenheid gebruik maakten, om eene vermeerdering van dagloon te eischen — lieten het werk staan. Zij begaven zich in de verschillende herbergen, doch bleven zeer kalm. In de koolmijn *L'Aumônier* duurt de werksta-

III.

Schikkingen.

Terwijl Raoul, wanhopig over de afwijzing welke hij had geleden, door den hartstocht van zijnen ouderdom medegesleept, er slechts aan dacht zich op zijnen vijand te wreken, deed zijn vader, een man van meer ondervinding, zijn best om de goede verstandhouding weder te herstellen. Hij was op deze verbintenis gesteld. De vader van het jonge meisje was een der groote landeigenaars uit de omstreken, en had grooten invloed in het land. Het gelukte den maire te ontdekken, dat men niet alleen zijn karakter en zijne gewoonten had belasterd, maar dat men het gerucht had verspreid, dat hij geruïneerd was. Op zekeren dag kwam een koopman in vaste goederen hem voorstellen, zijne eigendommen te koop. Daar hij weigerde, zegde de man:

— Laat ons openhartig spreken: iedereen weet, dat gij schoone en goede eigendommen bezit, maar men weet ook, dat zij belast zijn.

— Wie zegt dat? vroegte Mr. Vilnozlevendig.

— Mijn hemel! niemand en ieder. Er zijn, zooals gij weet, van die geheimen, die overal verspreid zijn, en als iemand zijnen ondergang te gemoet gaat....

— Mijnheer! riep Mr. Vilnoz verontwaardigd uit, dit is eene lastering, en gij weet, dat de laster duur komt te staan, als men een eerlijk en krachtig man aansaat.

— O, als gij het nu oopenlijk, trek ik mijne woorden in. Ik meende u eenen dienst te bewijzen, maar nu gij weigert heb ik niets te zeggen.

Mijnheer Vilnoz was op het punt, dezen onbeschaamden weldoener de deur te wijzen, toen hij zich plotseling bedacht. Als ik hem wegjaag, zegde hij tot zich zelve, zooals hij het verdient, zal ik niets te weten komen. Het is beter van

TUE-TOUT.

VERHAAL UIT DE LIJFSTRAFFELIJKE RECHTSPLEGING.

(VERVOLG.)

II.

De Jacht.

Om deze ziekelijke overspanning te doen bedaren en zijne onaangename gedachten te verdrijven, jaagde hij bijna alle dagen, bosschen en bergen doorlopende met den lever van een woulandek.

Op zekeren dag bevond hij zich te midden der wouden, die Polnitz omringen en had reeds sedert den morgend gejaagd. Het was ongeveer middag, hij was niet gelukt. De hitte was drukkend; vermoeid was hij in de schaduw van een boom gaan zitten, terwijl zijne honden in het bosch snuffelden.

Deze rust, die plotseling op eene hevige overspanning volgde, de eenzaamheid en de stilte; die hem omringden, brachten onwillekeurig zijne gedachten op de gewone zaken. Hij dacht met bitterheid aan de vernedering der afwijzing, waarvan hij het voorwerp was geweest, aan het huichelachtige karakter van zijnen vijand, aan de geheimzinnige vreugd, welke hij moest gevoelen, aan zijne spotachtige beleefdheid, die eene nieuwe beleediging was, eindelijk aan alles wat hem konde bedreoven en verbitteren. Hij dacht over duizend plannen tot wraak, het eene nog onmogelijker en onzinniger dan het andere, en deze eeuzeame en sombere overdenking wekte hem op, verbitterde hem en deed in hem de slechtste hartstochten ontwakken.

« O! » riep hij in de vervoering zijner woede uit, « als hij daar was, alleen voor mij! Als ik